

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร โดยใช้กรอบแนวคิดแบบจำลองการวางแผนเพื่อสุขภาพ (PRECEDE-Model) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร จำนวน 409 คน เลือกสุ่มแบบมีระบบ (Systematic Random Sampling) ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ข้อมูลการศึกษากวบรวมด้วยแบบสอบถาม 5 ส่วน คือ แบบสอบถามลักษณะส่วนบุคคล การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .73) การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .76) การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .71) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ (ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา .82) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ส่วนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

1) เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.06, p = 0.19$)

2) อายุ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -0.07, p = 0.93$)

3) ผลการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.28, p = 0.94$)

4) การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = -0.04, p = 0.34$)

5) ค่าใช้จ่ายที่ได้รับแต่ละวันไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = 0.05$, $p = 0.19$)

5.1.2 ส่วนที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการศึกษา ได้แก่ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร

1) การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เช่น การใช้อินเทอร์เน็ตผ่านมือถือมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ($p = 0.04$) ส่วนใหญ่การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 55 ส่วนใหญ่การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศผ่านอินเทอร์เน็ตมือถือ ร้อยละ 41.1

2) การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.96$) ส่วนใหญ่มีการสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 71.9 โดยส่วนใหญ่จะสื่อสารเรื่องการป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศจากเพศตรงข้าม และรองลงมา คือ การเปลี่ยนแปลงของร่างกายเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ในขณะที่เรื่องวิธีระบายนามทางเพศที่เหมาะสม ซึ่งเป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศก่อนวัยอันควรในวัยรุ่นนั้นได้ถูกสื่อสารน้อยที่สุด ร้อยละ 61.1

3) การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.56$) ส่วนใหญ่มีการควบคุมกำกับติดตามอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 82.1 เรื่องที่ถูกควบคุมกำกับติดตามน้อยที่สุด คือ ควบคุมรายการโทรทัศน์ที่นักเรียนดู ร้อยละ 60.9

4) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 75.3 และมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์จู๋มือเพศตรงข้ามถูกเนื้อต้องตัวกันเวลาไปเที่ยว ร้อยละ 81.2

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 ส่วนที่ 1 ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ลักษณะส่วนบุคคลและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาความสัมพันธ์พบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานและการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า เพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงกว่าเพศหญิง (ปวีณา สายสูง. 2541) ซึ่งอธิบายได้ว่า เพศหญิงและเพศชายโดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกันเนื่องจากปัจจุบันมีการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตสะดวกขึ้นทำให้การเข้าถึงสื่อง่ายขึ้น

อายุ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ กล่าวคือเมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานและการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่าเมื่ออายุเพิ่มขึ้น ประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานก็เพิ่มขึ้นด้วย (วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์. 2546 : 43) ซึ่งอาจอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างกำลังเปลี่ยนจากวัยเด็กก้าวสู่วัยรุ่น เป็นวัยที่แสวงหาประสบการณ์ต่าง ๆ รอบตัว อยากรู้ อยากเห็นสิ่งใหม่ ๆ ตลอดเวลา มีความโน้มเอียงที่จะคิด หรือมองสิ่งรอบตัวในด้านลบถึงความด้อยสามารถของตนเมื่อเทียบกับผู้ที่โตกว่าอาจจะทำให้ถูกชักจูงนำไปในทางไม่ดี (วันเพ็ญ บุญประกอบ. 2545)

ผลการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลการเรียนดีจะมีพฤติกรรมเสี่ยงมากขึ้น ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนไม่เกิน 2.0 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่ากลุ่มที่ผลสัมฤทธิ์การเรียน 2.01–3.00 โดยมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ร้อยละ 79.7 (พะนาวดี จันทนา. 2547) จากผลการศึกษาอาจอธิบายได้ว่า การที่ผลการเรียนดีเด็กอาจมีความรู้เฉพาะด้านการเรียนเท่านั้น ส่วนประสบการณ์หรือทักษะชีวิตด้านอื่น ๆ ไม่ได้ฝึกหรือเรียนรู้ซึ่งส่งผลทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย

การอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ กล่าวคือ นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ลดลงซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน และการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่า นักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดามารดามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ (พะนาวดี จันทนา. 2547 : 105) ซึ่งผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา (ร้อยละ 49.9)

ค่าใช้จ่ายที่ได้รับในแต่ละวัน ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน และการศึกษาที่ผ่านมาที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับค่าใช้จ่ายในการเรียนสูงมีแนวโน้มว่าจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากขึ้น (อรอุษา จันทรวิรุจ. 2544) อธิบายได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับค่าใช้จ่าย วันละ 60 – 100 บาท ซึ่งเพียงพอเป็นค่าใช้จ่ายในแต่ละวันอาจไม่เพียงพอที่จะใช้ในปัจจัยต่าง ๆ อันจะนำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้

5.2.2 ส่วนที่ 2 ปัจจัยที่ศึกษา และความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยการศึกษาต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 กรุงเทพมหานคร

1) การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์สอดคล้องกับสมมติฐานและการศึกษาที่ผ่านมา พบว่าการดูสื่อปลุกเร้าอารมณ์ กระตุ้นความรู้สึกทางเพศทั้งหนังสือ วิซีดี สื่อจากเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต โดยวีดีทัศน์เป็นสื่อกระตุ้นอารมณ์

ทางเพศมากที่สุด ซึ่งสื่อต่าง ๆ เหล่านี้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ (ฐิติพร อิงคदारวงศ์ และคณะ. 2550 : 12 ; ปวีณา สายสูงม. 2541 : 98 ; สุวรรณา เรื่องกาญจนเศรษฐ์. 2551 : 56 ; อรุษา จันทรวิจ. 2546 : 114) จากผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศโดยอินเทอร์เน็ตผ่านมือถือ สะดวกมากที่สุดในการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ในขณะที่การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง การดูแล และให้ความรู้ในการใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากที่สุด

2) การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว

การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการวิจัยของ Huebner & Howell ที่พบว่าการสื่อสารเรื่องเพศจากบิดามารดาจะส่งผลต่อความเข้าใจและเจตคติต่อการลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ซึ่งอาจเป็นเพราะการวิจัยของ Huebner & Howell ได้เน้นการสื่อสารเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ การป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการใช้ถุงยาง ซึ่งแตกต่างจากการสื่อสารเรื่องเพศในการวิจัยนี้คือการให้ความรู้เรื่องสรีระจิตวิทยา สังคมวิทยาในวัยรุ่นและสุขวิทยาทางเพศ และเมื่อทำการวิเคราะห์รายข้อแบบสอบถามการวิจัยพบว่าข้อความที่ถูกสื่อสารมากที่สุด คือ การป้องกันตนเองจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศจากเพศตรงข้าม และรองลงมา คือ การเปลี่ยนแปลงของร่างกายเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น ในขณะที่เรื่องวิถีระบายนอารมณ์ทางเพศที่เหมาะสม ซึ่งเป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศก่อนวัยอันควรในวัยรุ่นนั้นได้ถูกสื่อสารน้อยที่สุด ทั้งนี้อาจเกิดจากการสื่อสารเรื่องเพศเป็นเรื่องน่าอายในสังคมไทย ไม่ควรพูดเปิดเผย มีความลำบากใจที่จะพูดคุยเรื่องเพศ ไม่มีความรู้หรือวิธีการที่เหมาะสมในการสื่อสารกับลูก เลยไม่พูดกับลูก ขณะเดียวกันลูกก็ไม่ปรึกษาเมื่อมีปัญหาเรื่องเพศ เพราะกลัวบิดามารดาดุดำ (อาภาพร เผ่าวัฒนา. 2551)

3) การควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง

การควบคุมติดตามของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาที่ผ่านมาพบว่า การควบคุมดูแลของบิดามารดาที่มีผลต่อการรับรู้ของวัยรุ่นในการชะลอการมีความสัมพันธ์ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ช้าลง ในขณะที่วัยรุ่นที่ไม่ถูกควบคุมดูแลและมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น (John. 2005) ซึ่งอาจอธิบายได้ว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นซึ่งต้องการความอิสระและความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ชอบให้ผู้ใหญ่เข้ามาจัดการ หรือออกคำสั่ง เด็กวัยนี้ จะรู้จักตกลงตัดสินใจเรื่องส่วนตัวบางอย่างได้ เริ่มวิพากษ์วิจารณ์ มาจัดการหรือออกคำสั่ง แสดงความคิดเห็นไม่ตรงกับพ่อแม่ อันเป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งกันได้บ่อย ๆ ถ้าหากรู้สึกถูกรับควบคุมมากจนเกินไปอาจเกิดปัญหาความขัดแย้งภายในครอบครัวและการต่อต้าน (วันเพ็ญ บุญประกอบ. 2545 : 23) นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ได้รับการควบคุมกำกับติดตามจากผู้ปกครองอยู่ในระดับสูง ซึ่งเรื่องที่ถูกควบคุมกำกับมากที่สุด ได้แก่ บ้านเพื่อนอยู่ที่ไหน ร้อยละ 65 แต่ไม่ทราบว่าคุณไปไหน และทำอะไร ร้อยละ 63.1 ไม่รู้จักคุ้นเคยกับเพื่อน และผู้ปกครองของกลุ่มเพื่อน

ร้อยละ 64.5 ในขณะที่การควบคุมกำกับติดตาม การดูแล และให้ความรู้ในการใช้อินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นช่องทางและความสะดวกในการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์เพศมากที่สุด กลับได้รับการควบคุมกำกับติดตามน้อยที่สุด ร้อยละ 27 ทั้งที่กลุ่มตัวอย่างมีการใช้อินเทอร์เน็ตที่บ้านมากที่สุด รองลงมา คือ ร้านอินเทอร์เน็ต ร้อยละ 53.5, และ 22.2 ตามลำดับ ดังนั้นถึงแม้ว่าจะได้รับการควบคุมกำกับติดตามจากผู้ปกครองเด็กก็อาจจะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ เนื่องจากได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศจากทางอินเทอร์เน็ต

ผลการวิจัยสนับสนุน PRECEDE - Model บางส่วน ซึ่งปัจจัยนำเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ก่อให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งได้มาจากประสบการณ์ในการเรียนรู้และมีผลในการสนับสนุนหรือยับยั้งการแสดงพฤติกรรม ในการศึกษาได้แก่ การอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง และอายุ ปัจจัยเอื้อ เป็นแหล่งทรัพยากรที่จำเป็น และทักษะที่จะช่วยให้บุคคลแสดงพฤติกรรมนั้นเป็นไปได้ง่าย ในการศึกษาได้แก่ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ดังนั้น การช่วยเสริมทักษะด้านการรับรู้ความสามารถในการหลีกเลี่ยงการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสม จะช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้โดยพ่อแม่ควรมีส่วนในการให้คำแนะนำ สำหรับปัจจัยเสริม เป็นสิ่งที่บุคคลจะได้รับจากบุคคลอื่นที่มีอิทธิพลต่อตนเอง อาจเป็นการยอมรับ การลงโทษ กฎระเบียบที่ควบคุม ซึ่งในการศึกษาได้แก่ การสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว และการควบคุมกำกับติดตามของพ่อแม่ ในวัยนี้กลุ่มที่มีอิทธิพลคือเพื่อนเด็กส่วนใหญ่เรียนรู้เรื่องเพศจากเพื่อน มากกว่าครอบครัวดังนั้นพ่อแม่ควรใกล้ชิดลูกให้คำแนะนำ และดูแลในการคบเพื่อน เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

5.3 ข้อเสนอแนะ

1) ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ควรมีการพัฒนารูปแบบการควบคุมกำกับติดตามของผู้ปกครอง โดยการจัดการ และควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ต รายการโทรทัศน์ การใช้โทรศัพท์มือถือ เช่น การตั้งกฎกติกาในการใช้คอมพิวเตอร์ร่วมกัน ไม่ควรวางเครื่องคอมพิวเตอร์ในห้องส่วนตัวของเด็ก เพื่อป้องกันการเข้าถึงสื่อที่ไม่เหมาะสมของเด็ก โทรศัพท์มือถือมีระยะเวลาในการใช้

2) ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากการวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดในเรื่องระยะเวลาในการศึกษาจึงได้กลุ่มตัวอย่าง 1 โรงเรียน ซึ่งไม่มีการเปรียบเทียบในการเก็บข้อมูล ถ้ามีการวิจัยครั้งต่อไปกลุ่มตัวอย่างควรมีมากกว่า 1 โรงเรียน และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงทำให้ได้ข้อมูลที่ไม่แท้จริง เนื่องจากอายุในการให้ข้อมูลการเก็บข้อมูลควรให้กลุ่มตัวอย่างไม่ให้เห็นว่าตอบข้อไหน จากประสบการณ์ในการเก็บข้อมูล ไม่ได้แยกให้กลุ่มตัวอย่างนั่งไกลกัน ทำให้กลุ่มตัวอย่างเห็นการให้ข้อมูล จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่กล้าที่จะตอบความจริงทำให้ผลการวิจัยในครั้งนี้ทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างเพียงปัจจัยเดียว